

Law firm Vaić & Dvorničić Ltd.

established in 1938
Križanićeva 5
51000 Rijeka
CROATIA

Sv Bernardina 6A
51500 Krk
CROATIA

M. Držića 3
52100 Pula
CROATIA

members Savin Vaić
Marija Dvorničić Vaić
Saša Omeragić
Anamarija Križanović

U Puli, 10. studenog 2020.g

Na posl. broj: **St-231/2020**

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

putem

TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU

Predlagatelj/

Stečajni vjerovnik: CONCETTO RIZZO iz Italije, Viale Luigi Sturzo N. 45,

OIB: 01433322210,

*zastupan po odvjetnici Saši Omeragić iz Odvjetničkog društva
Vaić & Dvorničić d.o.o. iz Pule, M. Držića 3/I*

Protustranka/

Stečajni dužnik:

BOSCAFF d.o.o., Marofska 18A, 42000 Varaždin,

OIB: 00432595744, zastupano po z.z. Rajko Baroš,

OIB: 84476169291, Varaždin, Moslavačka 12, Edita Hren,

OIB: 85494673084, Trnovec, Ludbreška 1A i MIŠA BOSNIĆ,

OIB: 90569991332, Jezerce, Jezerce 37

PRIJEDLOG **za dopuštenost revizije**

- protiv: rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-231/2020-31 od 21. srpnja 2021.g. i

- rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-4211/2021-2 od 15. rujna 2021., zaprimljeno 12. listopada 2021.g.

elektronskim putem
punomoć u spisu

Sukladno odredbi članka 387. Zakona o parničnom postupku u svezi sa čl. 19. st. 8. Stečajnog zakona predlagatelj/stečajni vjerovnik podnosi ovaj Prijedlog za dopuštenost revizije protiv rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-231/2020 od 21. srpnja 2021.g. i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-4211/2021 od 15. rujna 2021., zaprimljeno 12. listopada 2021.g.:

- zbog postupovnih i materijalnopравnih pitanja koja su važna za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, te razvoj prava kroz sudsku praksu

1. Pitanje - *Da li u predstečajnom postupku sud ima pravo i dužnost odbiti uvažiti ovršnu ispravu kojom (razlučni) vjerovnik (koji se odrekao prava na odvojeno namirenje) i čija je tražbina osporena, dokazuje postojanje svoje tražbine, ako je raspolaganje (razlučnog) vjerovnika (koji je ujedno zakonski zastupnik dužnika) i predstečajnog dužnika u smislu zaključenja navedene ovršne isprave u suprotnosti s prisilnim propisima i pravilima javnog morala, bilo uskratim prava glasa (razlučnom) vjerovniku (koji se odrekao prava na odvojeno namirenje) i čija je tražbina osporena, unatoč tomu što postojanje svoje tražbine dokazuje ovršnom ispravom, bilo odbijanjem potvrđivanja predstečajnog sporazuma?*

2. Pitanje - *Da li rok za završetak predstečajnog postupka od 300 dana od otvaranja predstečajnog postupka onemogućuje sud da odredi prekid predstečajnog postupka ako utvrdi da odluka o utvrđivanju prihvatanja plana restrukturiranja i potvrđivanju predstečajnog sporazuma ovisi o prethodnom rješenju pitanja postoji li pravo ili pravni odnos na kojemu se temelji odlučno pravo glasa vjerovnika za glasovanje o planu restrukturiranja, a o tom pitanju još nije donio odluku sud ili drugi nadležni organ (prethodno pitanje), te ako je odgovor na to pitanje pozitivan, da li je sud u tom slučaju dužan za potrebe odluke o utvrđivanju prihvatanja plana restrukturiranja i potvrđivanju predstečajnog sporazuma riješiti to prethodno pitanje?*

3. Pitanje – *Da li je stečajni sud u smislu utvrđivanja prihvatanja plana restrukturiranja i potvrđivanja predstečajnog sporazuma dužan zauzeti i na jasan način izložiti razloge, pogotovo za slučaj konkretnih prigovora pojedinog vjerovnika, zbog kojih nije utvrdio postojanje okolnosti iz čl. 61. st. 1. alineja 1. i 2. Stečajnog Zakona, odnosno*

- *može li sud prilikom ocjene da li se planom restrukturiranja umanjuju prava vjerovnika ispod razine koju bi razumno očekivali ostvariti u slučaju neprovedbe restrukturiranja poslovanja dužnika, uzeti u obzir razlučno pravo na namirenje iz imovine predstečajnog dužnika ne ispitujući je li isto utemeljeno na ništetnom temelju i zanemarujući da je u pogledu istoga u tijeku i u zemljišnoj knjizi zabilježen sudski postupak radi utvrđenja ništetnosti i pobijanja dužnikovih pravnih radnji te*

- *je li sud dužan prilikom ocjene da li iz plana restrukturiranja proizlazi vjerojatnost da će njegova provedba omogućiti sposobnost za plaćanje dužniku u razdoblju do kraja tekuće i u dvije sljedeće kalendarske godine, kritički i logički, pa i provedbom odgovarajućeg vještačenja ako postoji sumnja da predstečajni dužnik ide za time da raspolaze suprotno prisilnim propisima i pravilima javnog morala, preispitati jesu li projekcije budućeg poslovanja (uz predviđenu rasprodaju sve imovine dužnika i gašenje pojedinih grana djelatnosti dužnika) realne u svezi sa registriranim djelatnostima predstečajnog dužnika i stanjem na tržištu?*

a u odnosu na koja pitanja nema prakse revizijskog suda, odnosno riječ je o pitanjima o kojima postoji nejedinstvena praksa Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje VTS).

O b r a z l o ž e n j e

I/ Relevantno činjenično stanje

Predlagatelj protiv društva BOSCAFF d.o.o., Marofska 18A, 42000 Varaždin, OIB: 00432595744 ima dospjelo potraživanje, **utemeljeno na presudi** Općinskog suda u Varaždinu posl.br. P-251/2017 od 30. studenog 2018.g., pravomoćna 30. lipnja 2020.g. i **ovršna 24. kolovoza 2020.g.**

Društvo Boscaff d.o.o. je dana **28. kolovoza 2020.g.**, sa vlastitim članom i članom uprave Baroš Rajkom, OIB: 84476169291, a uz suglasnost preostalih članova uprave i društva na zaključenje pravnog posla sa samim sobom u smislu čl. 41. st. 3. u svezi sa čl. 49. Zakona o trgovačkim društvima, **zaključilo Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini** radi osiguranja (navodnog) potraživanja u iznosu 775.000,00 kuna s osnova neisplaćene dobiti.

Društvo Boscaff d.o.o., po z.z. Baroš Rajku, je potom dana **4. studenog 2020.g.**, podnijelo prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka, uz prijedlog za otpis tražbina vjerovnika za 70%, i otplatu preostalih 30% tražbina u 48 jednakih mjesečnih anuiteta po proteku 12 mjeseci počeka, bez kamata.

U navedenom planu restrukturiranja predstečajnog dužnika

- nije prikazana realna situacija koja je dužnika dovela u stanje nesposobnosti za plaćanje, pošto dužnik kao razlog poslovnih poteškoća navodi razloge u svezi sa pandemijom COVID-19, iako je iz potvrde Financijske agencije o blokadi računa razvidno da su računi dužnika blokirani radi ovrhe presude na kojoj podnositelj temelji svoje potraživanje, a iz stručnog nalaza koji je podnositelj dao izraditi i dostaviti u spis proizlazi da je do pada poslovnih prihoda od 97% došlo u razdoblju od 2014.g. do 2019.g., bitno prije proglašenja pandemije COVID-19;
- nije učinjeno vjerojatnim da bi se provedbom predloženog plana restrukturiranja dužniku omogućila sposobnost za plaćanje, jer je u planu dužnik predvidio rasprodaju sve svoje imovine i gašenje pojedinih grana poslovanja, a u svezi sa održavanjem djelatnosti nije predvidio konkretne mjere operativnog restrukturiranja, niti prikazao realne troškove poslovanja ili uvažio realno stanje tržišta,
- umanjena su prava vjerovnika ispod razine koju bi razumno očekivali ostvariti u slučaju neprovedbe restrukturiranja poslovanja dužnika, obzirom zanemaruje mogućnost i izvjesnost namirenja vjerovnika iz imovine dužnika za slučaj utvrđenja da je ništetan i pobojan Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, koji jedini opterećuje imovinu dužnika.

Rješenjem od **17. studenog 2020.g.** Trgovački sud u Varaždinu otvorio je predstečajni postupak nad dužnikom Boscaff d.o.o.

Član uprave dužnika Rajko Baroš, prijavio je dana **15. prosinca 2020.g.** svoje razlučno pravo utemeljeno na ovršnoj ispravi Sporazumu o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini predstečajnog dužnika, te se ujedno **odrekao prava na odvojeno namirenje.**

Iz prednje opisanog postupanja razvidno je da su vjerovnik Rajko Baroš, ujedno zakonski zastupnik predstečajnog dužnika i predstečajni dužnik, konstruirali pravnu situaciju sa ciljem da kroz zlouporabu procesnih ovlaštena u predstečajnom postupku, neovisno o osporavanju tražbine, Rajko Baroš stekne mogućnost samostalne odluke o Planu restrukturiranja predstečajnog dužnika kojim se u bitnom otpisuje potraživanje ovdje podnositelja. Naime, u smislu odredbi čl. 106. st. 2. Stečajnog zakona, kako bi Rajko Baroš imao pravo na glasanje o planu financijskog restrukturiranja, a predviđajući da će njegova tražbina biti osporena od predstečajnog povjerenika i ovdje podnositelja, bilo je potrebno fingirati ovršnu ispravu iz kojeg razloga je Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 28. kolovoza 2020.g. potvrđen pod posl.br. OU-214/2020 kod javnog bilježnika Stjepan Trstenjak, kao ovršna isprava u smislu čl. 54. st. 1. Zakona o javnom bilježništvu. Potom se Rajko Baroš pri prijavi tražbine odrekao prava na odvojeno namirenje, čime je temeljem odredbi čl. 323. st. 1. Stečajnog zakona, stekao pravo da glasuje o planu financijskog restrukturiranja. Obzirom da su dužnik i njegova odgovorna osoba imali prethodna saznanja o svim dugovima dužnika, to su isti u ovršnoj ispravi naveli proizvoljan iznos dvostruko veći od ostalih potraživanja, odnosno potraživanja ovdje predlagatelja. Prednje je omogućilo odgovornoj osobi dužnika, kao vjerovniku, da prihvati plan restrukturiranja bez obzira na osporavanje njegova potraživanja, te tako umani sva potraživanja prema predstečajnom dužniku za 70% i odgodi naplatu preostalih 30% potraživanja. Sve ovo neovisno o uspjehu parnice radi osporavanja tog potraživanja, obzirom Stečajni zakon predviđa da se za slučaj uspjeha u osporavanju potraživanje odgovorne osobe predstečajnog dužnika (samo) neće isplatiti u smislu čl. 275. Stečajnog zakona, ne dirajući pritom u valjanost Plana restrukturiranja dužnika prihvaćenog upravo na temelju glasa utemeljenog na osporenim potraživanju.

Relevantni pravni okvir u odnosu na 1. i 2. pitanje

Odredbom čl. 3. st. 3. Zakona o parničnom postupku u svezi sa čl. 10. Stečajnog zakona, propisano je da (stečajni) sud neće uvažiti raspolaganja stranaka ukoliko su u suprotnosti sa prisilnim propisima i pravilima javnog morala. Dakle, ova odredba **obvezuje sud da, po načelu oficioznosti**, a suprotno načelu dispozicije propisane st. 1. i 2. istog članka, **ne uvaži i ne utemelji svoju odluku na nedopuštenim raspolaganjima stranaka** (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-x 341/13-2 od 9. prosinca 2015.g.). Iz citiranih odredbi jasno proizlazi da se obveza suda odnosi na raspolaganja stranaka koje sudjeluju u postupku (ovdje predstečajnog dužnika i vjerovnika) u kojem sud donosi svoju odluku (ovdje o potvrđivanju predstečajnog sporazuma).

Značenje nedopuštenog raspolaganja stranaka u smislu odredbe čl. 3. st. 3. ZPP imaju dispozitivne procesno-pravne radnje stranaka iz stavka 2. tog članka (priznanje zahtjeva, odricanje od zahtjeva, nagodba) poduzete radi ostvarenja svrhe koja je u suprotnosti sa prisilnim propisima i pravilima javnog morala (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Gzz 126/2003-2 od 3. ožujka 2004.). Zaključenje Sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini svakako ulazi u doseg ocjene nedopuštenog raspolaganja stranaka jer je istime

predstečajni dužnik priznao (sporni) zahtjev vjerovnika i *de facto* se nagodio da se navedeni zahtjev osigura opterećenjem jedine njegove imovine.

Prednje navedeno raspolaganje poduzeta neposredno prije pokretanja predstečajnog postupka i naknadna raspolaganja razlučnog vjerovnika, ukazuju na jasan i nedvosmislen cilj da vjerovnik, ujedno odgovorna osoba predstečajnog dužnika, stekne pravo odlučivanja o Predstečajnom planu dužnika na štetu ostalih vjerovnika, što je u suprotnosti kako sa prisilnim propisima tako i sa pravilima javnog morala.

Člankom 220. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima jasno je propisana dužnost društva na najprije upotrijebi dobit za namirenje gubitaka (dakle i svih dugova društva), te unos u rezerve poslovanja, a isto tako i svaka pojedinačna Odluka o upotrebi dobiti predstečajnog dužnika za godine 2013. do 2015. sadrži ograničenje isplate dobitka *„ako se financijsko stanje društva pogorša“* u kojem slučaju je predviđeno da *„članovi društva neće tražiti isplatu dobitka nego će se suzdržati od isplate dok takvo stanje traje.“* Zasnivanje založnog prava radi osiguranja naplate potraživanja člana društva u vrijeme kada je društvo odavno poslovalo sa gubitkom, te pošto je već nastupila prijeteca nesposobnost za plaćanje, suprotno je stoga zakonu i internim odlukama samog dužnika.

Opisano je postupanje i nemoralno, obzirom je jedina svrha raspolaganja bila upravo zlouporaba procesnih ovlaštenja u predstečajnom postupku, što je posebice očito iz okolnosti da je vjerovnik/odgovorna osoba predstečajnog dužnika uknjižila založno pravo svega dva mjeseca prije pokretanja predstečajnog postupka da bi se potom već u prijavi tražbine odrekao prava na odvojeno namirenje koje je stekao tim sporazumom. Proizvoljni iznos osigurane tražbine (775.000,00 kuna) koji je naveden u predmetom Sporazumu, a koji ne odgovara niti navodima samog vjerovnika o navodno stvarnom iznosu njegove tražbine iz odgovora na žalbu od 29. travnja 2021.g. (754.264,13 kuna) također ukazuje da je proizvoljno potraživanje navedeno upravo u dvostruko većem iznosu od ostalih potraživanja vjerovnika, koja su ugovornim strankama bila poznata odnosno nisu im mogla ostati nepoznata, u svrhu zlouporabe procesnih ovlaštenja na glasanje o planu financijskog restrukturiranja.

Slijedom prednje navedenoga, proizlazi da je ocjena dopuštenosti prednje opisanog raspolaganja stranaka u smislu čl.3.st.3. ZPP-a prethodno pitanje za odluku o utvrđivanju prihvaćanja plana restrukturiranja i potvrđivanju predstečajnog sporazuma.

U konkretnom prestečajnom postupku niži sudovi su propustili po službenoj dužnosti odbiti uvažiti raspolaganje stečajnog dužnika i odgovorne osobe stečajnog dužnika/stečajnog vjerovnika, bilo uskratom prava odgovornoj osobi stečajnog dužnika/stečajnom vjerovniku na glasanje o Planu restrukturiranja predstečajnog dužnika, bilo odbijanjem potvrđivanja predstečajnog sporazuma. Naime,

prvostupanjski se sud o ovim okolnostima na koje je predlagatelj upućivao u tijeku cijelog postupka nije uopće očitovao u pobijanoj odluci, dok Visoki trgovački sud o istome također nije zauzeo stajalište u smislu nedopuštenog raspolaganja iz čl.3.st.3. ZPP-a, već podvodi prigovore podnositelja pod „žalbene razloge koji se odnose na osnovanost osporavanja tražbine Rajka Baroša, a za koju postoji ovršna isprava“, smatrajući da će isto „biti predmet ... parničnih postupaka pa nisu od značaja za pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja u predstečajnom postupku“. Ovo je stajalište žalbenog suda potpuno promašeno jer ishod spora o osporavanju potraživanja u smislu čl. 275. Stečajnog zakona, utječe samo na pravo na isplatu navedene osobe, a ne i na opstojnost plana restrukturiranja kojime je nanesena šteta ovdje predlagatelju kroz gubitak potraživanja u iznosu 70% i odgodu naplate preostalih 30% potraživanja, bez prava na kamate.

Iako je Vrhovni sud u analogno primjenjivim odlukama koje je podnositelj naveo zauzimao stajališta sa kojima nisu usklađena prednje citirana stajališta nižih sudova, predlagatelj smatra da o postavljenom pitanju nema prakse VSRH iz razloga što su analogne odluke donesene u povodu parničnih, a ne stečajnog postupka.

III. Relevantni pravni okvir u odnosu na 2. pitanje

Predlagatelj je u predstečajnom postupku predlagao da se prednje opisano nedopušteno raspolaganje stranaka u smislu odredbe čl. 3. st. 3. ZPP u najmanju ruku cijeni kao prethodno pitanje i da se odredi prekid predstečajnog postupka do njegova pravomoćnog rješenja, ako sud o istome nije voljan zauzeti stajalište za potrebe postupka u tijeku. Prvostupanjski sud se o navedenom nije očitovao u pobijanoj odluci, dok je drugostupanjski sud zauzeo stajalište da se „ne može odrediti prekid predstečajnog postupka i o tome ne može odlučiti kao o prethodnom pitanju“ iz razloga što „Stečajni zakon ne propisuje okolnosti za prekid predstečajnog postupka... Predstečajni postupak je hitan, a odredbom čl. 63. SZ-a određeno da se predstečajni postupak mora završiti najkasnije u roku od 300 dana od dana otvaranja predstečajnoga postupka.“.

Netočni su navodi žalbenog suda da Stečajni zakon ne bi predviđao okolnosti za prekid predstečajnog postupka, jer isti sadrži generalnu odredbu iz članka 10. kojim se u tom slučaju jasno referira na Zakon o parničnom postupku, a koji u članku 213. predviđa da je uvjet za prekid postupka okolnost ako je sud odlučio da sam ne rješava o prethodnom pitanju (nedopuštenog raspolaganja u smislu odredbe čl. 3. st. 3. ZPP-a).

Nisu na zakonu zasnovani niti navodi žalbenog suda da bi prepreka za određivanje prekida postupka bila okolnost da se predstečajni postupak mora završiti najkasnije u roku od 300 dana od dana otvaranja predstečajnoga postupka, a to iz razloga što temeljem čl. 10. Stečajnog zakona u svezi sa čl. 214. St. 1. Zakona o parničnom postupku „prekid postupka uzrokuje to da prestaju teći svi rokovi za obavljanje parničnih radnji“, pa dakle i rok od 300 dana za donošenje odluke o potvrđivanju ili uskrati potvrde plana restrukturiranja predstečajnog dužnika.

O prednjem pitanju postoji neusklađeno stajalište drugostupanjskog suda koji je, iako je u pobijanom rješenju zauzeo stajalište da Stečajni zakon ne predviđa prekid postupka, u rješenju Pž 7669/2017-2 od 3. siječnja 2018.g. zauzeo dijametrajno suprotno stajalište da „*po shvaćanju ovog suda odluka ovisi o prethodnom rješenju pitanja postoji li neko pravo ili pravni odnos, a o tom pitanju još nije pravomoćno odlučio drugi sud ... slijedom čega je prvostupanjski sud pravilnom primjenom odredbe čl. 213. u vezi s čl. 12. ZPP-a koje se prema odredbi čl. 10. SZ-a supsidijarno primjenjuju i u stečajnom postupku prekinuo stečajni postupak*“, dok se o ovom pitanju nije očitovao Vrhovni sud Republike Hrvatske.

Dokaz: - cit. rješenje Visokog trgovačkog suda Pž 7669/2017-2 od 3. siječnja 2018.g.

III. Relevantni pravni okvir u odnosu na 2. i 3. pitanje

III.a. U predstečajnom postupku podnositelj je iznio i argumentirao vlastite navode da se planom restrukturiranja umanjuju prava vjerovnika ispod razine koju bi razumno očekivali ostvariti u slučaju neprovedbe restrukturiranja poslovanja dužnika.

Prvostupanjski sud je u odnosu na navode predlagatelja o većem iznosu namirenja vjerovnika iz vrijednosti nekrentine predstečajnog dužnika, zaključio da „*bi se u slučaju otvaranja stečaja nad dužnikom Rajko Baroš i dalje imao pravo namiriti iz vrijednosti nekretnine na kojoj je zasnovano razlučno pravo u cjelokupnom iznosu*“, pa da stoga vjerovnik nije učinio vjerojatnim da bi se u slučaju provedbe stečaja vjerovnici namirili u većem iznosu.

Na žalbene navode dužnika da je tužba, po kojoj se pred Općinskim sudom u Varaždinu vodi sudski postupak radi utvrđenja ništetnosti pod posl.br. P-94/2021, zabilježena u zemljišnim knjigama dana 08.03.2021.g. pod brojem Z-3643/2021, pa za slučaj usvajanja tužbenog zahtjeva u tom postupku vjerovnik Rajko Baroš neće imati pravo prijavljenu tražbinu namiriti iz vrijednosti nekretnine na kojoj je zasnovano razlučno pravo, sve u smislu učinaka zabilježbe spora propisanih u čl. 86. Zakona o zemljišnim knjigama koji propisuje da je riječ o upisu koji čini vidljivim da se glede knjižnoga prava (založnog prava Rajka Baroša) vodi pred sudom ili drugim nadležnim tijelom postupak čiji bi ishod mogao utjecati na uknjižbu, pripadanje, postojanje, opseg, sadržaj ili opterećenje toga prava, drugostupanjski sud nije zauzeo nikakvo stajalište, osim da smatra kako ovi nisu od značaja za pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja.

Podnositelj smatra da se u pogledu postojanja uvjeta za potvrđivanje predstečajnog sporazuma, pitanje opstojnosti tražbine osigurane razlučnim pravom (temeljem koje sud zaključuje da se planom restrukturiranja ne umanjuju prava vjerovnika ispod razine koju bi razumno očekivali ostvariti u slučaju neprovedbe restrukturiranja poslovanja dužnika), svakako ima smatrati prethodnim pitanjem u predstečajnom postupku o kojemu je sud dužan zauzeti stajalište za potrebe tog postupka ili prekinuti predstečajni postupak do zauzimanja stajališta u postupku u kojemu je predmet odlučivanja ništetnost, odnosno poboynost temelja na kojemu je zasnovano pravo na namirenje iz imovine predstečajnog dužnika, a sve temeljem odredbi čl. 327. Zakona o obveznim odnosima i čl. 66. istog zakona u svezi sa čl. 86.

Zakona o zemljišnim knjigama, odnosno čl. 10. Stečajnog zakona u svezi sa odredbama čl. 213. Zakona o parničnom postupku.

O prednjem nije ranije zauzeo stajalište Vrhovni sud Republike Hrvatske.

III.b. U odnosu na prigovore podnositelja isticane u predstečajnom postupku da dužnik nije učinio vjerojatnim da bi se provedbom predloženog plana restrukturiranja omogućila sposobnost za plaćanje, prvostupanjski sud paušalno navodi da *„nije utvrdio da iz plana restrukturiranja ne proizlazi vjerojatnost da će njegova provedba omogućiti sposobnost za plaćanje dužniku u razdoblju do kraja tekuće godine i u dvije sljedeće kalendarske godine. Iako ... dužnik nema nikakvu opremu i postrojenje za rad valja reći kako je jedna od djelatnosti dužnika i kupnja i prodaja robe (odnosno kako to dužnik navodi u podnesku od 14. lipnja 2021. uvoz i izvoz kave i strojeva odnosno uređaja za proizvodnju kave), a za koju djelatnost nije potrebna nikakva posebna oprema niti postrojenje za rad... a u efekt financijskog restrukturiranja uključen je utjecaj operativnih mjera te prodaja dugoročne imovine društva“*, te nadalje sud potpuno nekritički utvrđuje da će povećanju efikasnosti i racionalizaciji internih procesa doprinijeti i predviđene *„mjere operativnog restrukturiranja i to: povećanje broja zaposlenih, optimizacija radnih procesa, povećanje prihoda, povećanje profitabilnosti, oglašavanje, a sve navedene aktivnosti u funkciji ... veće operativne dobiti, profitabilnosti kapitala i imovine te ekonomske dodane vrijednosti“*.

Ovakvim postupanjem, sud je *de facto* poklonio vjeru i protuzakonito priznao status vještačkog nalaza i mišljenja planu restrukturiranja sačinjenom od samog stečajnog dužnika, jer sud nema potrebna znanja i stručnost da sam ocijeni, pa čak niti na razini vjerojatnosti, hoće li se provedbom plana restrukturiranja omogućiti sposobnost za plaćanje dužnika, a što je sasvim razvidno iz paušalne argumentacije koju na tu okolnost iznosi.

U postupku koji je prethodio i žalbi podnositelj je opetovano isticao da je u poslovanju dužnika *„vidljiv pad poslovnih prihoda u promatranom razdoblju i to sa 2,1 mil ostvarenih prihoda u 2014.g na 62 tisuće kn prihoda u 2019.g, što u postocima iznosi 97% manje ostvarenih prihoda“*, o čemu je priložio i stručno mišljenje te predložio uvid u podatke o poslovanju dužnika, slijedom čega uopće nije realno očekivati da dužnik na tržištu kave i u mjerama pandemije COVID-19 uopće može postići paušalno navedeno i nedefinirano optimiziranje radnih procesa, povećanje prihoda i profitabilnosti kroz oglašavanje i povećanje broja zaposlenih. Jednako tako podcrtava da se čak niti preprodaja robe, odnosno kave i uređaja za preradu kave, ne može obavljati bez prostorija za skladištenje robe ili barem predviđenog troška za najam takvog prostora, a koje preduvijete za obavljanje djelatnosti plan restrukturiranja uopće ne predviđa. Konačno, podcrtava da je u postojećim okolnostima slučaja i u svezi sa postupanjem dužnika i njegovih odgovornih osoba, sasvim izvjesno da će potvrđivanjem takvog predstečajnog plana dužnik po proteku godine dana završiti u stečaju, u kojem trenutku će isti već rasprodati svoju imovinu i otuđiti ili prikriti sva sredstva priskrbljena prodajom.

Na žalbene navode podnositelja županijski sud zaključio je da „*ovaj žalbeni sud ne može razmatrati žaliteljeva predviđanja i kalkulacije da će za slučaj potvrde predstečajnog plana restrukturiranja, dužnik po proteku godine dana završiti u stečaju, u kojem trenutku će već rasprodati svoju imovinu i otuditi ili prikriti sva sredstva priskrbljena prodajom.*“. Obzirom je žalba u postupku podnesena i zbog nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, to prije svega ovakva konstatacija žalbenog suda uopće nije točna ili na zakonu zasnovana. Naravno da žalbeni sud može i mora cijeniti da li je prvostupanjski sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje u svezi sa realnom ocjenom uvjeta predviđenih čl. 61. st. 1. alineja 2. Stečajnog zakona za potvrđivanje predstečajnog sporazuma, pogotovo ako uvodno konstatira da „*nije utvrdio postojanje okolnosti iz čl. 61. st. 1. alineja ... 2... SZ-a.*

U konkretnom slučaju riječ je o povredi osnovne dužnosti suda u svezi sa utvrđenjem postojanja uvjeta iz čl. 61. Stečajnog zakona, da sukladno čl. 8. ZPP-a odlučuje o tomu koje će činjenice uzeti kao dokazane, prema svojem uvjerenju, ali uvijek na temelju savjesne i brižljive ocjene dokaza i na temelju rezultata cijelog postupka. Sud je iznošenjem paušalnih zaključaka o razlozima zbog kojih drži da će plan financijskog restrukturiranja omogućiti sposobnost za plaćanje dužnika, postupio i suprotno dužnosti iz čl. 250 Zakona o parničnom postupku da izvede dokaz vještačenjem obzirom je radi utvrđivanja ili razjašnjenja bitnih činjenica bilo potrebno stručno znanje kojim sud očito nije raspolagao, a dužnik očito stremlji raspolaganju protivno čl. 3.st.3. ZPP-a.

Iako je Vrhovni sud Republike Hrvatske u brojnim predmetima donosio vlastite odluke koje bi bile potencijalno analogno primjenjive u ovom smislu (primjerice Revr 608/04-2 od 13. travnja 2005.g.), revident drži kako ustvari nema prakse ovog suda o postavljenom pitanju, jer su postupci u kojima je ovaj sud ranije zauzimao takva stajališta parnični ili kazneni, a ne stečajni postupci.

V/ Iz sadržaja prednje iznesenih navoda revidenta jasno je da su postavljena pitanja bitna za odluku u postupku, odnosno radi zaštite njegovih na zakonu zasnovanih imovinskih prava.

Postavljena pravna su jednako tako bitna radi osiguranja jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, te razvoj prava kroz sudsku praksu, obzirom je predstečajni postupak relativno nedavno uveden u hrvatski pravni sustav, a po svojim je karakteristikama specifičan upravo po tomu što dužnika nastavljaju zastupati dotadašnje odgovorne osobe koje su imenovali članovi društva i koje su u pravilu i same članovi društva, za razliku od klasičnog stečajnog postupka u kojemu zastupanje dužnika preuzima stečajni upravitelj čija je zakonom proklamirana dužnost zaštita interesa vjerovnika i koji ima na raspolaganju razne mehanizme za pobijanje radnji stečajnog dužnika.

Obzirom da zastupanje dužnika nastavljaju voditi osobe koje u pravilu nisu stručnjaci, odnosno ovlašteni stečajni upravitelji i koje u pravilu u navedenom postupku štite interese dužnika i vlastiti imovinski interes, u sudskoj praksi ne smije biti zanemarena i olako shvaćana dužnost suda da provodi kontrolu nad provedbom

predstečajnog postupka, nedopuštenim raspolaganjima dužnika i njegovih odgovornih osoba, stvarnoj izvjesnosti provedbe planiranog restrukturiranja društva i izvjesnosni većeg namirenja vjerovnika za slučaj neprovedbe plana restrukturiranja, odnosno o svim prethodnim pitanjima o kojima ovisi odluka o ovim činjenicama.

Obzirom na ozbiljne i stvarne mogućnosti za manipulaciju predstečajnim postupkom i zlouporabu procesnih ovlaštenja, evidentnim upravo u ovom "školskom primjeru" mogućih zluporaba predstečajnog postupka, Vrhovni sud Republike Hrvatske, mora prihvatiti i osnažiti svoje pravo i dužnost da zacrti osnovne moralne i pravne smjernice koje je potrebno poštivati u provedbi predstečajnog postupka, a što je moguće upravo kroz dopuštenje podnositelju da protiv pobijanih odluka podnese reviziju.

Slijedom iznijetog,

p r e d l a ž e

se naslovnom Vrhovnom sudu RH da dopusti predlagatelju / stečajnom vjerovniku podnošenje revizije protiv rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-231/2020 od 21. srpnja 2021.g. i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-4211/2021 od 15. rujna 2021.

RIZZO CONCETTO p.p.